הלו דורית

ניר דרום

הספרייה הלאומית

קריאה ראשונה

שבוע הספר 2016

הלו דורית

ניר דרום

לכבוד חג הספר העברי, ומתוך רצון לעודד יצירה עברית חדשה, בחרנו בספרייה הלאומית לחשוף בפניכם עשרה יוצרים בעלי קול ייחודי, שפרסמו ספר ביכורים השנה.
אנחנו מזמינים אתכם להכיר את היוצרים המוכשרים ולהציץ פנימה, אל דפי הספרים החדשים.
קריאה מהנה.

© תשע"ה 2015 ניר דרום
© תשע"ה 2015 כנרת, זמורה ביתן, דביר - מוציאים לאור בע"מ

דורית

בפעם הראשונה ששמעתי שיר של דולי פַּרטון לבי נעצר ועולמי רעד. אני יודעת שזה נשמע כמו ניסוח קצת מליצי לילדה בת ארבע־עשרה, אבל החוויה הזאת כל כך הסעירה אותי, עד שפשוט ידעתי שהחיים שלי לא יוכלו לחזור לקדמותם. בסופו של דבר התברר שצדקתי, כי ההיכרות שלי עם דולי הובילה לרצף אירועים שלא רק שינה את חיי, אלא השפיע גם על החיים של שתי הנשים הכי קרובות אלי: אמא שלי, שרה, ואנטי רייצ׳ל, שזה בעצם דודה רייצ׳ל באנגלית, וככה אני ואמא קוראות לה. חוץ מזה, למרות שאני חיה רק ארבע־עשרה שנים, הספקתי לעבור כמה וכמה חוויות משַנות חיים, כך שאני חושבת שאני בהחלט מוסמכת לדעת מתי מישהו עובר חוויה כזאת.

השינוי הראשון שעברתי – ואני מתנצלת שאני ככה מנפנפת בזה על ההתחלה, זה לא שאני רוצה רחמים או הזדהות, פשוט אלה העובדות – הוא שאבא שלי מת לפני שנולדתי. נכון שעדיין לא הייתי בחיים, אבל אין ספק שהמוות שלו שינה את חיי, ובכל מקרה שינה את החיים של אמא שלי מן הקצה אל הקצה, ולכן גם את החיים שלי.

שנית, במהלך חיי הקצרים כבר חייתי בכמה יבשות שונות. נולדתי בניו יורק, בגיל חודשיים עברתי להודו, שבה נולדו אמא שלי ואנטי רייצ׳ל, ובגיל שנה עברתי לישראל. אני מאוד מקווה שאתם לא חושבים שבגלל שהייתי קטנה זה בכלל לא נחשב. יש הסכמה כללית שחוויות שעוברים בגיל צעיר משפיעות על החיים הבוגרים, וכדוגמה אפשר לתת את הסדרה ״דֶקסטר״. הגיבור שם הפך לרוצח סדרתי אחרי שישב כמה ימים בתוך מכלית מלאה בַּדם של אמא שלו שנוסרה לחתיכות. כן, אני יודעת שדקסטר הוא דמות בדיונית, אבל אני נותנת אותו

כדוגמה לכך שהמון אנשים מסכימים שחוויות שעוברים בגיל צעיר משפיעות על העתיד, ועובדה שאפילו ביססו על זה סדרת טלוויזיה.

כשאני חושבת "מה היה קורה אילו", שזאת מחשבה שמטרידה אותי לעתים קרובות, אני מגיעה למסקנה שהחיים שלי היו לגמרי שונים אילו אבא שלי לא היה מת, או אילו הייתי מכירה אותו. אני יודעת שזה לא כל כך טוב לחשוב "מה היה קורה אילו" – ראיתי תוכנית של אוֹפְרה, שהתארח בה מומחה שהסביר לאישה אחת מדרום קרוליינה בשם פַּטרישיה, שאיבדה את כל בני משפחתה ברצף של כמה תאונות מחרידות, שלא טוב לחשוב מחשבות הרסניות כמו "מה היה קורה אילו", אלא עדיף להתרכז במציאות ובדרכים שבהן ניתן לשנות אותה. הבעיה היא שמאז שראיתי שאסור לחשוב "מה היה קורה אילו", אני כל הזמן חושבת על זה.

לפני שאני ממשיכה, אני רוצה לתקן רושם שאולי נוצר מכל מה שאמרתי עד עכשיו. אני לא רואה כל כך הרבה טלוויזיה. אני רואה סדרות נבחרות באינטרנט – כמו "דקסטר", שאני מאוד אוהבת, ואת אופרה אני רואה רק בחופש הגדול, כשאני גרה אצל אנטי רייצ'ל בתל אביב. אנטי רייצ'ל מכורה לאופרה וינפרי בצורה קשה. לא רק שהיא צופה בה כל יום בכבלים, אלא היא גם הורידה למחשב שלה את כל התוכניות, והיא צופה בהן שוב ושוב בשעות הערב המאוחרות. אני ואנטי רייצ'ל חלוקות בדעתנו מהי תוכנית טובה של אופרה. אנטי רייצ'ל חושבת שתוכנית שגורמת לה לבכות יותר מפעם אחת היא תוכנית טובה. אני דווקא אוהבת את אלה שלא בוכים בהן בכלל, את התוכניות המרוממות, שגורמות לי להרגיש טוב עם עצמי ומעודדת לגבי העתיד שלי. חוץ מאופרה ומסדרות נבחרות אני לא רואה טלוויזיה בכלל. אולי אם הייתי צופה יותר בטלוויזיה, הייתי יודעת מי זאת דולי פרטון, ולא הייתי רואה אותה לראשונה רק לפני כמה חודשים, על עטיפה של דיסק שמצאתי בתוך עֶרמת דיסקים שמישהו הניח ליד הפח. בדרך כלל אני לא

מחטטת בחפצים ישנים, אבל היה משהו מאוד מסקרן בערמה הזאת של הדיסקים. היא לא נראתה כמו ערמת זבל שמישהו זרק, אלא כמו אוסף שמישהו באמת אהב. כל העטיפות נראו כמעט חדשות ונקיות, ופשוט לא התאפקתי והתחלתי לסקור את הדיסקים. ביניהם היה הדיסק של דולי. כשהבטתי בה בפעם הראשונה, חשבתי לעצמי שהיא כל מה שאני לא. זוהרת, בלונדינית, יפה, לבנה, עם חזה גדול וחיוך של מיליון דולר. זה היה דיסק אוסף, ודולי צולמה לעטיפה כשהיא לבושה בשמלת פאייטים אדומה מנצנצת, ומסביבה כוכב לבן גדול מנצנץ על רקע כחול מנצנץ.

אם לא הייתי לבד, בטח הייתי צוחקת על כל הנצנוץ המוגזם וההעמדה ה"אוֹבֶר דֶה טוֹפ", כמו שאנטי רייצ'ל אומרת. אבל לא היה איתי אף אחד, ומשהו בתמונה הזאת שבה אותי. הוצפתי תחושה מוזרה ולא ברורה, הרגשה שאני מחזיקה ביד משהו שונה ואחר מכל מה שהכרתי עד עכשיו. בדיוק את אותה התחושה הרגשתי כשאנטי רייצ'ל לקחה אותי למסעדה סינית בפעם הראשונה, כשהייתי בכיתה ב'. הריח והמראה של האוכל לא היו דומים לשום דבר שהכרתי. הרגע לפני הביס הראשון מהאגרול דמה בדיוק לרגע לפני שלחצתי פֵּלֵיי במערכת שלי, אחרי שהכנסתי את הדיסק – רגע של התרגשות וסקרנות, של גילוי עולם חדש ונפלא.

נהניתי מהציפייה, ולא מיהרתי להקשיב לאוסף. נשכבתי על המיטה שלי עם הדיסק וקראתי את כל השמות שהיו רשומים על העטיפה פעמיים. לא ידעתי שאני כבר מכירה כמה שירים, זיהיתי בשם רק את שיר מספר ארבע. "I Get a Kick Out of You", שהכרתי מאנטי רייצ'ל, שהאהבה הכי גדולה שלה חוץ מאופרה וינפרי היא אֶלָה פִּיצְ'גֶ'רַלְד, או כמו שהיא קוראת לה, "ליידי אֶלָה". כשאני אצלה בבית, אם אין אופרה בטלוויזיה, אז ליידי אלה מרעידה את הקירות.

אנטי רייצ'ל אומרת שכל החיים שלה סובבים סביב שתי נשים גדולות שחורות בגלל שהיא עצמה אישה גדולה שחורה. בזכות אנטי

רייצ׳ל אני מכירה את כל השירים שאלה פיצג׳רלד שרה אי־פעם, שזה די הרבה שירים כי היתה לה קריירה שנמשכה שישים שנה.

אנטי רייצ׳ל מאוד גאה בעובדה שבזכותה אני מכירה את כל השירים האלה. לטענתה, ליידי אלה והשירים שלה הם משיאי התרבות האמריקאית, שהיא הכי חשובה והכי מעניינת, וככה יצא שהכרתי את הגרסה של אלה לשיר. אנטי רייצ׳ל סיפרה לי פעם שהשיר הזה הוא קלאסיקה, ואין אמן שמכבד את עצמו שלא שר אותו, אבל ליידי אלה שרה אותו ברמה אחת מעל כולם.

יכול להיות שדווקא בגלל שהכרתי את הגרסה של אלה, כל כך נדהמתי ממה ששמעתי. אפילו עכשיו כשאני נזכרת בזה, עוברת לי צמרמורת בגוף. הכנסתי את הדיסק למערכת, שמתי על שיר מספר ארבע וחזרתי לשכב על המיטה בחדר שלי. נגינה מהירה ומרהיבה של מנדולינה פרצה מהרמקולים אל חלל החדר. אני לא מתכוונת לפריטה של אקורדים, אלא נעימה ממש, צליל אחרי צליל, פריטה מדויקת של תווים כמו שמנגנים הנגנים הספרדים, אבל אפילו עוד יותר מהר, בסגנון אחר ושונה ומדהים שלא שמעתי כמוהו בחיים שלי. מהמנדולינה הסולו עבר לגיטרה, שניגנה בקצב מסחרר, ואז לכינור, וכבר נוגן בית שלם מתוך השיר בלי שום קול אנושי, רק מנגינה. עכשיו זה נראה לי קצת מצחיק, אבל באותו הרגע תהיתי אם יכול להיות שדולי פרטון הזאת היא נגנית בכלל, כי נראָה שכל השיר יעבור ללא מילים. הצלילים נשמעו לי כל כך חדשים, עד שלא הייתי מסוגלת להמשיך לשכב והתיישבתי בריכוז על המיטה. היום אני כבר מומחית בנושא ויודעת שמה ששמעתי נקרא ״בְּלוּגראס״, אבל אז לא היה לי מושג. בתוך כל ההמולה הרגשית הזאת הבית הראשון נגמר קצת בהפתעה. שקט השתרר בחדר. באמת יש פאוזה קצרה בסוף הבית הראשון, אבל המחשבות בראש שלי היו בכזה טורבו, שהרגשתי שזאת הפסקה ממש ארוכה. כשהמנגינה התחילה שוב, דולי פתחה בשיר.

"I get no kick from champagne"... מילים לא יספיקו לתאר איך הרגשתי באותו הרגע. כשאני חושבת על מה שהרגשתי, אני נזכרת באמן גרמני שפעם כתבתי עליו עבודה בבית הספר, קַסְפַּר דַוִיד פְרִידְרִיך, שלמרות שלא אני ולא אף אחד שאני מכירה שמענו עליו, גיליתי להפתעתי שהוא דווקא מאוד מוכר בעולם.

בתחילת שנת הלימודים המורה לאמנות החליטה שכל תלמיד צריך לעשות עבודה על אמן כלשהו. לצורך בחירת האמן היא הביאה איתה ערמה של גלויות וביקשה מכל תלמיד לבחור ציור שמוצא חן בעיניו. היתה התנפלות מיידית על הציורים של אמנים מפורסמים, כמו פיקאסו, ואן גוך ודאלי, וכך יצא שלא נשארה לי הרבה בחירה. למעשה, נשארו על השולחן של המורה שתי גלויות בלבד. על אחת מהן היה ציור פרח של ג'ורג'יה אוֹקִיף. זאת היתה גלויה מאוד יפה ורציתי לקחת אותה, אבל בשיעור הקודם המורה הרצתה לנו על אוקיף, וידעתי שהפרח הזה מסמל את איבר המין הנשי, את הווגינה, כמו שהמורה אמרה לקול צחקוקי הכיתה (אני מודה שגם אני ציחקקתי). לא רציתי להיות זאת שעושה עבודה על פרחי הווגינה של ג'ורג'יה אוקיף, ולכן לקחתי את הגלויה האחרונה שנשארה.

לתמונה קוראים "מתבונן מעל ערפל", ורואים בה צללית של גבר מהודר במבט מאחור, עומד בראש הר ומסתכל על הנוף והערפל. אחרי שקראתי על התמונה ועשיתי עליה מחקר, גיליתי שהיא צוירה בשנת 1818 והיתה שייכת לזרם אמנותי שנקרא "הזרם הרומנטי". בהתחלה חשבתי שהזרם הרומנטי מתייחס לאהבה ולרומנטיקה, אבל מהר מאוד הבנתי שלא זאת הכוונה, וגיליתי שקַספר דויד פרידריך תיאר בתמונה את ההתפעלות של המתבונן במרחבים, ואת אפסיות האדם מול הטבע. המשכתי לקרוא וגיליתי שיש באמנות מושג שנקרא ה"נשגב", וזה מאוד הצחיק אותי כי אנטי רייצ'ל אומרת כל הזמן על דברים שהם נשגבים. בכל פעם שהיא מתפעלת ממשהו או אוהבת

מאוד משהו, היא אומרת שהוא "סַבְּלַיים", שזה בעברית שמימי או נשגב.

ולמה אני בעצם מספרת את כל הסיפור הזה על פרידריך והתמונה והנשגב? בגלל שכששמעתי את דולי שרה את השיר, לראשונה בחיי הרגשתי מה זה הנשגב הזה שקראתי עליו כל כך הרבה. פתאום גם אני הרגשתי תדהמה מול משהו. רק שבמקום הרים וערפל היו לי מילים ומנגינה. ובמקום לעמוד עם חליפה ומגבעת ומקל בראש הר ולהביט על הנוף, ישבתי המומה על המיטה, לבושה בג'ינס, חולצת כפתורים בצבע טורקיז וסנדלים. הרגשתי קטנה, מזערית וחסרת חשיבות, המומה אל מול הנשגב – קולה של דולי פרטון.

אנטי רייצ'ל

לפעמים כשאני מסתכלת על דורית, אני מקבלת פרספקטיבה של זמן ואני לא מאמינה. לא מאמינה שעברו ארבע־עשרה שנה מאז שהיא נולדה. לא מאמינה שאבא שלה, גוֹד בְּלֶס הִיז סוֹל, מת לפני כל כך הרבה זמן. אצלי, חוץ מהגיל (חמישים ותשע ואני לא מתביישת) והמשקל (תסלחו לי אבל אני מעדיפה לשמור לעצמי), הכול נשאר קבוע. בכל שנה ביום הולדתי אני נשקלת, ובכל שנה, כמו מתנה, כמו עוד נר בעוגת יום ההולדת – קילו נוסף למשקל שלי. מאז שיואל מת עליתי ארבעה־עשר קילו, וגם אז לא הייתי רזה במיוחד.

למזלי, הכלות שבאות אלי מזדהות איתי ומרגישות בנוח לידי. הן יודעות שאני מבינה מה הן רוצות לחשוף ומה הן מעוניינות להסתיר. ככה אני ממותגת, התופרת של השמנות. הן באות אלי אחרי סיבוב החובה ברחוב דיזנגוף, אחרי שהסתכלו על כל השמלות והבינו שהן בבעיה. כשהן נתקלות בחנות שלי, הן מרגישות בבית.

תֶּנְק גוֹד, העסקים טובים. בכל שנה אני גדלה בקילו אחד, אבל

נראה שהכלות גדלות הרבה יותר. בחורה ששוקלת כמו שאני שקלתי בשנות העשרים שלי נחשבת היום עגלגלה. אני נחשבתי שמנה. אני לא יודעת איך היו נראים החיים שלי אם הייתי רזה, אסור לחשוב מחשבות כאלה, אופרה אומרת. ובסך הכול אני חושבת שחוץ מהסיפור עם אחותי שרה, החיים שלי ממש מצוינים. אבל הכתם הזה בחיים שלה משפיע גם עלי. אפילו כשאני הכי שמחה ומאושרת, יש משהו שמפריע ויושב כמו אבן בבטן. שרה. וגם דורית, כמובן.

בכל קיץ, כמה ימים לפני שדורית מגיעה אלי, אני נהיית קְרֵייזִי. קודם כול אני מתחילה לנקות את הבית באובססיביות רבה אפילו יותר מהרגיל. או לורד, כמה שאני משקיעה בניקיון. אני מבריקה כל משטח בבית לפחות פעמיים, עושה וקס לכל הרהיטים והשולחנות, מצחצחת את השירותים כמה ימים ברציפות, ליתר ביטחון. אני יודעת שאין לי סיבה ממשית לנקות עד כדי כך, לא רק שדורית לא תשים לב אם יהיה מלוכלך, אלא שגם לא יהיה לה אכפת בכלל. דֶה פּוּר סוֹל. כזאת מקסימה וכזאת מרחפת. האמת היא שהביקור שלה הוא רק תירוץ, כי אני בכל מקרה מאוד אוהבת לנקות. אני חושבת שזאת התכונה המשותפת היחידה שיש לי עם אחותי שרה. אני כל כך אוהבת ניקיון, עד שאחד התחביבים העיקריים שלי הוא לקנות חומרי ניקוי חדשים ולנסות אותם. כשאני מגלה חומר ניקוי חדש ומוצלח, אני הופכת למאושרת באדם.

הבעיה עם אנשים כמוני שאוהבים לנקות היא שהבית שלנו יותר מדי נקי. לפעמים אני צריכה להתאפק ולא לנקות מקום מסוים כמה ימים רק כדי שאוכל להגיע אליו ולעשות לו מֵייק אוֹבֶר. אם במקרה אני מגלה פינה מלוכלכת בבית שלא נוקתה, אני יכולה לרקוד מרוב התרגשות. אבל, כאמור, זה כמעט שלא קורה.

יש לי חיבה גדולה לכל חומרי הניקוי, אבל אין ספק שהמלכה האֵם, זאת שמבחינתי עומדת בראש הפירמידה, היא האקונומיקה. רק לפני כמה ימים, כשהלכתי ברחוב דיזנגוף בדרכי לסטודיו שלי, עצר

אותי צוות טלוויזיה ושאל מה הייתי לוקחת לאי בודד. מובן שאמרתי שאת מכונת התפירה שלי – כך יכולתי לעשות קצת פרסום לעסק. זה אמנם שודר בערוץ קהילתי, אבל פרסום זה פרסום. אבל אם להיות כנה, התשובה הראשונה שחשבתי עליה לא היתה מכונת תפירה. באמת רציתי לומר שהייתי לוקחת איתי אקונומיקה. אני יודעת שזה קְרֵייזי, אבל זה הדבר הראשון שעלה לי לראש. יכול להיות שזה מפני שהאקונומיקה היא באמת החברה הכי טובה שלי בעולם. היא תמיד שם כשאני צריכה, תמיד עוזרת, אף פעם לא מאכזבת. חברה אמיתית.

היתה תקופה, לפני שידעתי שזה לא בריא לסביבה, שהייתי משתמשת בכל כך הרבה אקונומיקה, שרק המחשבה על זה מעבירה בי היום צמרמורת. אני חייבת להודות שזאת בעיקר צמרמורת של הנאה וגעגוע. אני כמו מכורה שמנסה להיגמל. מכריחה את עצמי להשתמש באקונומיקה רק פעם בשבוע. הלובן הנקי שהאקונומיקה משאירה הוא כל כך מסנוור, שבכל פעם אחרי שאני משתמשת בה, אני עומדת במשך שעה ארוכה ומסתכלת סביבי באושר גדול. ממש כמו שהכלות שלי מסתכלות על השמלות החדשות שתפרתי להן, כשהן עומדות מול המראה. לשלווה ולאושר שאני חשה אחרי ניקיון אין תחליף, וכנראה בגלל זה אני מכורה.

כמו באופנה, גם בניקיון אני שומרת על ראש פתוח ותמיד מנסה ללמוד דברים חדשים. לפני כמה שנים סיפרה לי אמא של אחת הכלות שתפרתי לה שמלה, שהיא מנקה את הבית רק בחומרים טבעיים. בניגוד לבִתה הראוותנית והקולנית (אם נהיה אוֹנֶסְט, זה סוג הבנות שקונות את השמלות הקרייזי שלי), האמא היתה טיפוס שקט ועכברי. בזמן שהבת והחברות שלה התעסקו עם השמלה ועם הבדים, ראיתי שעיניה מתרוצצות ובוחנות את הניקיון בחנות ומתפעלות. אני מיד מזהה מישהו שמבין בניקיון. כמו מכורה אמיתית, גם היא זיהתה אותי. מובן שמיד נוצר בינינו בּוֹנְדִינְג, והתחלנו לדבר על ניקיונות. אני אומרת לכם, אַיי לָאב כדור הארץ, ואני מנסה להשתמש בחומרים

כמה שפחות מזיקים לסביבה, כשזה אפשרי, כי יש דברים שאין להם תחליף. אבל היא היתה ברמה אחרת לגמרי ונתנה לי טיפים ועצות כאלה, שהייתי פשוט בעננים. השיא היה כשהיא סיפרה לי, שנים לפני שאופרה בכבודה ובעצמה דיברה על זה באחת התוכניות שלה, במה היא משתמשת לניקוי הכיורים והקרמיקה באמבטיה. היא אמרה שלא אאמין כשאגלה במה היא מנקה. כמוכרת מנוסה, אני יודעת לזהות איזו תגובה אנשים מצפים ממני להראות ומה עלי להגיד, וידעתי שהיא מצפה ממני להיות מופתעת, ובאמת כבר הכנתי את הפרצוף המתפעל. אבל כשהיא אמרה שהיא מנקה עם וודקה, ההפתעה על פני היתה אותנטית לגמרי. היא פצחה במונולוג שנראה שכבר נאמר לנשים נדהמות פעמים רבות בעבר, שבו סיפרה שגם היא היתה המומה כששמעה על זה לראשונה, אבל בסוף החליטה לנסות, וזה עובד פשוט מצוין וגם הכי טבעי וטוב לסביבה ואפילו דוחה יתושים. היא אמרה שכבר יש לה הרבה ניסיון עם ניקיון בוודקה, ושממש אין סיבה לקנות וודקה יקרה ואופנתית. היא נוסעת לדרום תל אביב וקונה שם ליד השוק את הוודקה הכי זולה שיש.

מיד כשסיימה לספר את סיפורי הגבורה על הוודקה שלה, הוצפתי חוסר מנוחה. כל מה שרציתי לעשות היה לחזור הביתה ולשפוך וודקה על כל מה שאפשר. אחרי שסגרתי את הסלון, רצתי הביתה. השעה היתה שמונה בערב, והבנתי שכבר מאוחר לנסוע לרחוב לוינסקי ולקנות וודקה זולה. לשמחתי, נזכרתי בבקבוק הוודקה ששכב אצלי בפריזר כבר חמש שנים בערך. קיבלתי אותו מכלה אחת שמנה במיוחד, שהיתה כל כך מאושרת מהשמלה שתפרתי לה, שאחרי החתונה הגיעה עם אלבום תמונות ומתנה עטופה –בקבוק וודקה אבסולוט ממהדורה מוגבלת, כפי שהסבירה לי. הודבקו עליו מאות מראות קטנות, שיצרו לו מראה של כדור דיסקו. עם יד על הלב, זה באמת בקבוק יפה, אבל למרות חיבתי הידועה לדברים מנצנצים, לא מצאתי לו מקום הולם בביתי, והוא נשאר בפריזר.

כשנכנסתי סוף־סוף הביתה, לקחתי את הבקבוק וניסיתי לאמוד את כמות הוודקה שהיתה בו. הוא היה מלא כמעט לגמרי, וחישבתי שאוכל לנקות בעזרתו את כל חדר האמבטיה. הרגשתי כמו אלכוהוליסטית בקריז. התחלתי בקטן. שפכתי קצת וודקה על הכיור מאחורי הברז – מקום טריקי ומוזנח בערך בשמונים אחוז מהדירות שאני מבקרת בהן. יש לי מברשת קטנה מיוחדת שאני מחזיקה רק בשביל מקומות בעייתיים כאלה. לקחתי אותה והתחלתי להבריש.

שלוש שעות אחר כך היה חדר האמבטיה מצוחצח ומבריק. הרגשתי כמו ילדה שקיבלה מאה במבחן, אכלה את הממתק האהוב עליה, ונוסף על זה הוזמנה לנשף הסיום על ידי הבחור שבו היא מאוהבת. הייתי בעננים. אוֹף קוֹרס, אדי האלכוהול שהרחתי במשך שלוש שעות תרמו לתחושת האושר והשמחה שלי. הייתי סוֹ הֶפִּי! אֶנְד סווווֹ דְרַאנְק! רציתי לחלוק את התחושות הנהדרות שהציפו אותי עם מישהו. אבל כבר שמונה שנים שאין לי מישהו. לכן התיישבתי על הרצפה וחיבקתי את האסלה המנצנצת, הסטרילית והלבנה שלי, והייתי המאושרת בנשים.

דורית

החלום הכי גדול שלי הוא לפגוש את דולי פרטון. כמו שהחלום הכי גדול של אנטי רייצ׳ל הוא לפגוש את אופרה. וכמו שהחלום הכי גדול של אמא שלי הוא לפגוש את אבא. אני לא רוצה רק לראות אותה בהופעה. אני רוצה להיפגש איתה בבית, ושהיא תעשה לי סיור בחווה שלה ונשב יחד ונשתה קפה. או שפשוט אסע איתה באוטובוס ההופעות המדהים שלה במשך כמה ימים, ואחווה קצת את חיי הזוהר והכוכבוּת שלה. לדולי יש את האוטובוס הכי מהמם בעולם, הוא כולו ורוד ונוצץ וזוהר, ויש בו מיטה ורודה ענקית. היא כבר לא ישנה בבתי